

ZAŁĄCZNIK 1**KONSULTACJA SYNODALNA EPISKOPATU KOLUMBII
14-16 lutego 2022 r.****XIII ZGROMADZENIE PLENARNE EPISKOPATU
5-8 lipca 2022 r.**

O godz. 8.30 14 lutego 2022 r., w celu wyjaśnienia metodologii, która będzie stosowana podczas prac w 7 regionach (każdy z nich grupuje dwie prowincje kościelne), arcybiskupi wybrani na moderatorów i biskupi mianowani na sekretarzy każdego regionu, wraz z członkami Stałego Sekretariatu Episkopatu Kolumbii (SPEC), którzy będą wspierać prace, spotkali się w auli *Regina Apostolorum*.

Ojciec Jorge Enrique Bustamante, asystent sekretarza, podał odpowiednie wskazania dotyczące rozwoju synodalnego dnia konsultacyjnego w świetle 10 jąder tematycznych dokumentu przygotowawczego Synodu.

Praca nad refleksją rozpoczęła się o godz. 9.00 w wyznaczonych miejscach, a zakończyła o godz. 13.00 obiadem. Na zakończenie konsultacji synodalnej biskupi przekazali swoje osobiste konspekty oraz regionalną syntezę z wnioskami.

PYTANIA Z KONSULTACJI SYNODALNEJ

O godz. 9:00 15 lutego 2022 r. kontynuowano rozpoczęte poprzedniego dnia ćwiczenie regionalne, zajmując się następującymi pytaniami: w jaki sposób wspólna podróż odbywa się dzisiaj w Kościele Kolumbii; do jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali we wspólnej podróży; jaki jest horyzont pracy dla "podróży triennale" Konferencji Episkopatu Kolumbii (CEC)?

ROZMOWA Z INNYMI GŁOSAMI NA DRODZE SYNODALNEJ

O godz. 9.00 16 lutego 2022 r. sekretarz generalny CEC wprowadził w obrady plenarne, zapraszając inne głosy w sprawie Drogi Synodalnej i wzywając przedstawicieli do zajęcia miejsc na scenie, aby rozpocząć rozmowę. W imieniu Konferencji Zakonników Kolumbii (CRC) została zaproszona siostra Yolanda Sánchez, pierwsza wiceprzewodnicząca. Reprezentujący Akademię: Fray Ernesto Londoño OFM, przewodniczący Sieci Uniwersytetów Katolickich Kolumbii (RUC) i rektor Katolickiego Uniwersytetu Kolumbii. W imieniu społeczeństwa obywatelskiego: dr Juan Mayer, były minister stanu w rządzie kolumbijskim.

Środowisko. A reprezentująca liderów społecznych: Ruth Consuelo Chaparro Gómez; komunikatorka społeczna i etno-edukatorka społeczności.

Monsignor Luis Manuel Alí Herrera, po krótkim przedstawieniu uczestników, zaprosił ich do odpowiedzi na pytanie: Co oznacza dla ciebie słowo Synod?

- Odnosi się do komunii i jest okazją do dzielenia się, uważnego słuchania rzeczywistości i wartościowania otwartego dialogu.
- Nauka wspólnego chodzenia w odmienności i szacunku.
- Dla świata rdzennych mieszkańców, którzy z natury są gadatliwi, oznacza to słuchanie z głębi serca.
- To moment łaski, by zrozumieć, co się dzieje i wspólnie budować rozwiązania wielu problemów, z którymi boryka się kraj.

Następnie postawił drugie pytanie:

Czego powinni słuchać pastory?

- Zgrzyt planety, który wyraża się na różne sposoby: utrata bioróżnorodności, wymieranie gatunków, chciwość, nieprawość, głód, pandemie, globalne ocieplenie. Istnieje pilna potrzeba refleksyjnej pracy nad "ja" i jego duchowością.
- Wspólnoty, budując mosty, które dają nadzieję wiernym.
- Głos liderów społecznych, którzy bronią twórczości, praw człowieka i piętnują korupcję.
- Te regiony, do których państwo nie jest w stanie dotrzeć, dodatkowo wzmacniane przez towarzyszenie psychospołeczne zapewniane przez Kościół.
- Wykluczonych i najuboższych, którzy proszą o silniejsze wsparcie, aby dać im nadzieję poprzez zwiększenie obecności instytucji Kościoła w ich wspólnotach.
- Priorytetem jest mocniejsze wyartykułowanie duszpasterstwa prorockiego, liturgicznego i społecznego.
- Prośba o wyraźną integrację kobiet, ludności tubylczej, Afro-descendentów i liderów społecznych w strukturze kościelnej.

- Liderzy społeczni i ich niepokój związany z wieloma wyraźnymi mandataми papieża, które nie są przyjmowane przez niektórych proboszczów; a także wyzwanie dla Kościoła dotyczące problemów alkoholizmu, palenia tytoniu, nadużyć seksualnych, nadużywania władzy i sumienia przez niektórych księży.
- Najbardziej zapomniane regiony Kolumbii, które wołają o odzyskanie godności, o większą obecność kościelną, w sensie głosu proroczego, który ogłasza nadzieję i pozwala rozeznąć, jak wcielić Boga życia w tak wielu sytuacjach śmierci?
- Sektor edukacji, który wymaga szczególnej uwagi. Papież Benedykt XVI stwierdza, że jest to "sytuacja nadzwyczajna", a papież Franciszek zaprasza nas do zrewidowania i przekształcenia obecnych niewinnych modeli, ze względu na ich fragmentaryczne treści i ich pedagogie dalekie od rzeczywistości, ignorujące wartość doświadczeń, różnorodności i dialogu.

W tym sensie Kościół kolumbijski musi być uważny, aby być częścią Paktu Edukacji Globalnej, w którym edukacja katolicka przyczynia się do krytycznego myślenia w obliczu konformizmu, ideologii, egoizmu, fatalizmu i determinizmu, generując świadomość wspólnej przynależności, stając się źródłem nadziei i możliwości zmiany, ucząc z dobra, harmonii społecznej, sprawiedliwości i konstruktywnego spotkania.

PODSUMOWANIE DZIESIĘCIU RDZENI TEMATYCZNYCH

O godz. 10:50 16 lutego 2022 r. sekretarz generalny poprosił panią Rosę Inés Floriano i o. Ramiro Lópeza Montoyę o przedstawienie syntezy dziesięciu jąder tematycznych, nad którymi pracowano w siedmiu regionach tworzących czternaście prowincji kościelnych:

I. Ustalanie priorytetów dla jąder

Jak widać na wykresie, pierwsze 3 priorytetowe jądra są bardzo zbliżone do siebie, z różnicą tylko jednego punktu procentowego: "Współodpowiedzialni w misji" 16%, "Słuchający" 15% oraz "Rozeznawanie i decydowanie" z 14%. W środku znajdują się trzy inne o tym samym trendzie procentowym: "Formacja w synodalności" 12%, "Dialog w Kościele i społeczeństwie" 11% oraz "Władza i uczestnictwo" 10%.

Wreszcie, tymi o najniższym priorytecie były: "Świętowanie" 8%, "Koledzy z podróży" 7%, "Zabieranie głosu" 5% i "Z innymi wyznaniem chrześcijańskimi" 2%.

II. Mocne i słabe strony głównych obszarów

➤ Współodpowiedzialność w

misji Mocne strony:

- ✓ Solidarność między kościołami, która jest znakiem inkluzywności.
- ✓ Jest to serce synodalności Kościoła, który istnieje po to, by ewangelizować.
- ✓ Pozwala biskupom prowadzić przez swoje świadectwo zdrowe przepowiadanie Ewangelii dla skutecznej misji.

Słabe strony:

- ✓ Istnieje pilna potrzeba dalszej refleksji nad tym, jak z niej korzystać.
- ✓ Potrzebna jest bardziej aktywna rola, aby lepiej towarzyszyć i angażować w to zadanie świeckich, zwłaszcza młodzież i dzieci.

➤ Słuchanie

mocnych

stron:

- ✓ Otwiera na spotkanie, sprzyja wzajemnemu ubogaceniu i umożliwia swobodne wyrażenie siebie przez drugiego.
- ✓ To generuje komunę.
- ✓ Jest to mandat biblijny, który pozwala na przyjęcie wkładu w prawdę i umacnia relacje między rozmówcami.

Słabe strony:

- ✓ Uznaje się w tym względzie wielki dług wobec mniejszości etnicznych, migrantów, młodzieży (która reprezentuje przyszłość) i kobiet (stanowiących większość na zgromadzeniach i uroczystościach).
- ✓ Istnieje potrzeba stworzenia scenariuszy dialogu ze świeckimi, zwłaszcza z tymi wiernymi, którzy są aktywnie zaangażowani i którzy zmagają się pośród świata, próbując żyć swoją wiarą.

➤ Rozeznaj i

zdecyduj się na

mocne strony

- ✓ Rozeznanie umożliwia dekantację, uzdrowienie i ocenę tego, co było przedmiotem słuchania i dialogu, a także rozpoznanie różnic w świetle Ewangelii, zgodnie z iluminacją Ducha, z pewnością chodzenia w prawdzie.
- ✓ Tym, którzy mimo zamętu, niepewności i beznadziei dążą do rozeznania i są potulnie nastawieni na działanie Boga, udaje się podejmować decyzje w konsensusie.

Słabe strony:

- ✓ Rozeznanie duchowe jest często mylone z technikami planowania.
- ✓ Widoczna jest powolność i/lub lenistwo w spokojnym zaangażowaniu się w proces rozeznawania w świetle Słowa Bożego i Tradycji katolickiej.
- ✓ Wielu uważa, że potrafi rozeznawać, nie mając pokory, by szczerze słuchać.

III. Główne linie poprzeczne

- Ewangelizacja ludności Kolumbii, z Kościoła bliższego świeckim (głównie dzieciom, młodzieży i kobietom).
- Za misję Kościoła odpowiedzialni są wszyscy ochrzczeni, dlatego podstawowym priorytetem jest uznanie współodpowiedzialności.

- Kościół bardziej nastawiony na pomoc ubogim, migrantom, opiekę nad Amazonką i wspólnotami w potrzebie.
- Kulturowanie kultury spotkania w zgromadzeniach, regionach i prowincjach, tworzenie linii pracy w celu wzmocnienia komunii episkopalnej.
- Umocnienie misyjnej współpracy bliźniaczej poprzez wspieranie regionów najbardziej potrzebujących.
- Przyjęcie innych obrządków naszej katolickiej Tradycji, przyczyniających się zdecydowanie do misji Kościoła powszechnego.
- CEC będzie się umacniać, słuchając z otwartością i integracją różnych głosów, zwłaszcza tych pochodzących z peryferii geograficznych i egzystencjalnych, przewyższając klerykalizm i sprzyjając zaangażowanemu uczestnictwu w misji kościelnej.
- Potrzeba więcej pracy nad prawidłowym odczytywaniem znaków czasu i obecnej rzeczywistości.
- Za przykładem Salomona jest niezwykle ważne, aby prosić Boga o dar rozeznania i słuchania serca, aby mądrze zarządzać powierzoną nam częścią Kościoła, poczynając od episkopatu.
- Aby iść razem, należy wzmocnić duchowość, umożliwiając zbiorowy udział w podejmowaniu decyzji.
- Koniecznie trzeba szukać konsensusu w rozeznawaniu i decydowaniu, mając jasność co do jedności kryteriów, które jako CEC należy przyjąć dla dobra wspólnego, a więc i dla dobra Kościoła.
- Postępuj zgodnie z wytycznymi papieża dotyczącymi podróży synodalnej: zatrzymaj się, słuchaj i rozeznaj.

STRESZCZENIE PYTANIA PODSTAWOWEGO

Nelson Jair Cardona Ramírez, biskup San José del Guaviare i JE bp Elkin Fernando Álvarez Botero, biskup Santa Rosa de Osos, aby przedstawić syntezę fundamentalnego pytania:

KWESTIA ZASADNICZA

Jak przebiega dziś wspólna droga w Kościele w Kolumbii?

OŚWIETLENIE

- Kościół przyjmuje Magisterium papieskie, pozostając w prawdziwej komunii ze świadectwem i przesłaniem Ojca Świętego podczas jego wizyty w Kolumbii, panując nad atmosferą braterstwa i jedności w episkopacie kolumbijskim, idąc jak uczniowie z Emaus, pozwalając, by serce płonęło w dzieleniu się Słowem i łamaniu chleba, szukając konsensusu, przezwyciężając konfrontacje, szanując różne kryteria i pracując w zaangażowaniu, by trwać w tej samej łodzi jako lud Boży, integrując tych, którzy jeszcze w niej nie są.
- Biskupi są wyraźnie świadomi, że są Konferencją Episkopatu, kolegium apostołskim z potrzebą przeżywania komunii w Kościele, chroniąc autonomię każdej jurysdykcji kościelnej, uznając, że "chodzenie razem" jest łaską Boga, która stała się możliwa dzięki SPEC, pracy prowincji, komisji, wydziałów i rad.
- Widoczna jest waga autorytetu Konferencji, wyrażająca się w tym, że mimo trudności ludzie gromadzą się wokół biskupa i proboszcza, żyjąc wyrażeniem "jeden, święty, katolicki i apostołski", jako owocem dobroci Trójcy Świętej. Komunia kościelna między regionami i z papieżem postępuje na poziomie krajowym, gdzie prowincje nabierają coraz większego znaczenia.
- Z perspektywy CEC staraliśmy się być bardzo odpowiedzialni w prowadzeniu Zgromadzeń Plenarnych, podkreślając, że nawet w czasach pandemii zachowano tego samego ducha, który pozwolił nam "iść razem" pośród tego ludzkiego wyzwania, z wiernością i kreatywnością duszpasterską, zachowując poczucie radości pośród bólu.
- Budowanie Królestwa Bożego trwa, artykułując i integrując świeckich w organizacji i konsolidacji procesów duszpasterskich, które są coraz bardziej partycypacyjne, z wielkim bogactwem ich treści synodalnych, otrzymując dziedzictwo hojnych apostołów, którzy poprzedzili tę drogę (wiernych, zakonników i kapłanów) w zakresie systemów, planów, misji i działań, które pozwalają nam iść z mocą w Integralnym Systemie Nowej Ewangelizacji (SINE), Diecezjalnym Procesie Odnowy i Ewangelizacji (PDE), zakonników i kapłanów) w zakresie systemów, planów, misji i działań, które pozwalają nam iść z mocą w Integralnym Systemie Nowej Ewangelizacji (SINE), Diecezjalnym Procesie Odnowy i Ewangelizacji (PDRE), Planie Odnowy i Ewangelizacji Diecezji (PRED) oraz Procesie Ewangelizacji Kościoła partykularnego (PEIP).

- Episkopalne braterstwo i braterstwo misyjne przeżywa się w duchu służby, uznania i pomocy jedni drugim, w taki sposób, aby młodszy czuli się mile widziani przez starszych, bez okazywania próżności czy zarozumiałości ze strony tych, którzy dłużej pełnią tę posługę, kultywując jednolite kryteria, które pomagają umacniać komunie i odpowiednio zarządzać różnicami osobowymi.
- Nowy *Kairos* wyłonił się z kultury spotkania między księżmi, prowincjami i braćmi w ogóle, dając początek działaniu Ducha Świętego w celu rozeznania znaków czasu w ewangelizacji.
- Zarówno na poziomie Konferencji jak i Prowincji, misja prorocka została podjęta w poszukiwaniu pokoju i pojednania, wyrażając ludowi kolumbijskiemu głos zachęty i nadziei poprzez listy i orędzia duszpasterskie; towarzysząc na wiele sposobów wspólnotom, które zostały nam powierzone; przeżywając z nimi ich radości, problemy i nadzieje; dążenie do stałej analizy rzeczywistości i wyzwań stojących przed Kościołem, nie tylko w obliczu klęsk żywiołowych i nagłych wypadków zdrowotnych, ale także w odniesieniu do różnych kryzysów społecznych, takich jak m.in. przemoc, porwania, wysiedlenia, zaginięcia osób, rekrutacja nieletnich, handel narkotykami i migracje.
- W obliczu narzucania praw, które zagrażają integralności osoby ludzkiej jako umiłowanego dziecka Bożego, nieustannie kładzie się nacisk na promocję i obronę życia, utrzymując bliskość z ubogimi, najbardziej potrzebującymi i zepchniętymi na margines.
- Jako namacalne znaki troski i współodpowiedzialności Konferencji za życie wszystkich, jurysdykcje wspierają się nawzajem, nie tylko finansowo, ale także poprzez wymianę kapłanów i stałe towarzyszenie, wkład kampanii *Dona Nobis*, chrześcijańską komunie dóbr, duszpasterstwo społeczne, MASC i cenną pomoc mediów, które ewangelizują.
- Przygotowanie Synodu Panamazońskiego było bardzo pomocne w przeżywaniu synodalności między wspólnotami tubylczymi a prowincjonalnym Kościołem katolickim (REPAM i CEAMA), w obronie i opiece nad Wspólnym Domem, przy wsparciu duszpasterstwa społecznego i odpowiednich świeckich zaangażowanych w wierze, którzy bardzo pomogli w uzyskaniu coraz bardziej precyzyjnej wizji rzeczywistości w tym regionie, w taki sposób, że podejmowane są kroki w kierunku utworzenia amazońskiego seminarium.
- Postęp dokonał się jako Kościół ministerialny na drodze do nawrócenia, zdolny do pokornego uznania wad, podejmowania momentów kryzysu i szukania rozwiązań dla klerykalizmu.

- Priorytetem jest coraz większe przyjmowanie młodzieży i dzieci, uznając ich za posłańców NADZIEI i nowe oblicze Kościoła.

CIEŃ

- W prowincjach istnieją jeszcze silne mury kulturowe episkopatu, wobec których społeczeństwo kolumbijskie oczekuje, że Kościół będzie latarnią światła, sprawując większe przywództwo poprzez słuchanie i pomoc ludowi Bożemu.
- Samolubność przejawia się w tym, że udane doświadczenia duszpasterskie nie są ani znane, ani rozpowszechniane. Każdy biskup robi co może, najlepiej jak potrafi, wielu z nich w stanie przytłaczającej samotności i bez jednolitych kryteriów pośród różnorodności i heterogeniczności jurysdykcji.
- Trzeba, aby doświadczenie kolegialności wśród biskupów otworzyło się na kapłanów i odwrotnie, aby mogli oni rzeczywiście uważać się wzajemnie za braci w drodze i pracować nad oczekiwaniami wobec siebie, a następnie przeprowadzić to samo ćwiczenie ze świeckimi.
- Różne sytuacje, kryteria i formy ideologiczne, które próbują stworzyć podział we wszystkich dziedzinach.
- W czasie pandemii biskupi doświadczyli samotności silniej niż proboszczowie, którzy są ze swoimi wspólnotami, co postawiło ich przed wielkimi wyzwaniem, znajdując w modlitwie silną więź komunii, za przykładem Papieża Franciszka, który szedł samotnie po Placu Świętego Piotra, pragnąc wzbudzić we wszystkich odwagę zrodzoną z Ewangelii.
- Choć w czasie wizyty w Kolumbii uczył chodzić wyżej ponad polaryzację, takimi sformułowaniami jak "nie męczcie się w czynieniu Kościoła łonem światła... trwajcie w pokorze jego ludu", to jednak zapomniał spojrzeć na zmagania i wartości tych, którzy są zanurzeni w ubóstwie.
- W obliczu proponowanej przez papieża synodalnej wizji Kościoła powszechnego widać, że niektórzy obawiają się utraty przywilejów jako pasterze w prowincjach, diecezjach i parafiach.
- Nie zapominając o jedności i wsparciu członków FUNDACOMISIO (Kolumbijska Fundacja na rzecz Misji) w wikariatach, zgromadzenia nadal nie oferują wielu przestrzeni do spotkań, aby iść razem z duszpasterstwem społecznym i świeckimi.

- Potrzebna jest nowa ewangelizacja, która generuje zjednoczenie i stałą misję, zarówno w rodzinie, jak i w sferze społeczno-politycznej, która obejmuje bogactwo otaczających kultur, ponieważ obecnie w procesach tych występuje rozłączenie.
- W obliczu kruchej oferty, jaką czasem składa Kościół, pojawiły się ruchy i grupy narodowe, które wciąż gromadziły setki wiernych, próbując odpowiedzieć na ich poszukiwania.
- Brak wiarygodności i wpływu Kościoła w społeczeństwie jest widoczny pośród złożonej rzeczywistości przemocy i korupcji, gdzie czasami podejmuje on wielkie wysiłki, aby wejść w projekty zapośredniczone przez duże sumy pieniędzy, które w końcu nie gwarantują ciągłości procesów.
- Na "wspólne chodzenie" wpływa antyświadectwo i kryzys powołaniowy księży i misjonarzy, którzy przeciwnie, są potrzebni jako odważni zwiastuni Ewangelii, z sumieniem i formacją moralną.
- Niedojrzałość w realizacji zadań duszpasterskich, przejawiająca się w lęku przed wiedzą świeckich, utrudnia przyjęcie bardziej synodalnej wizji.
- Pilną sprawą jest restrukturyzacja procesów ewangelizacji, które pozostały teoretyczne i doktrynalne, zapewniając przestrzeń uczestnictwa i przywództwa dla świeckich, aby mogli oni realizować swoje zaangażowanie w misję Kościoła.
- Potrzebne jest większe wsparcie kapłańskie i środki finansowe między jurysdykcjami.
- Niektóre diecezje nadal nie mają uporządkowanego podejścia do ochrony nieletnich i duszpasterstwa młodzieży.

Do jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy mogli wzrastać w naszej wspólnej podróży?

Tożsamość z Jezusem

- Tekst przejścia z Emaus przywołuje fakt, że Kościół utrzymuje się tylko dzięki chodzeniu i dialogowaniu z Jezusem, interpretując znaki czasu w świetle Słowa Bożego.
- Dzięki sile danej przez Ducha Świętego biskupi będą mogli wypełniać swoją posługę, idąc razem we wspólnocie, wspierając się wzajemnie wysiłkiem i ofiarą, aby ewangelizować ten świat, który często jest przeciwny Kościołowi.

- Konieczne jest przeżywanie synodalności jako prawdziwi wierzący, z głębokiej i trwałej duchowości, wychodząc od tego, czym są jako biskupi, zawsze ucząc się od Kościoła Jezusa, od wspólnot apostołskich, od pierwszych ojców, modeli i twarzy, służąc najbardziej potrzebującym.

Sluchanie i rozeznanie

- Duch Święty zaprasza nas do otwarcia naszych serc i dusz, wzmacniając słuchanie, dialog i rozeznanie, aby bardziej realistycznie postrzegać to, co dzieje się wokół nas, proponując konkretne odpowiedzi w kierunku nowego społeczeństwa.
- Dysponując sercem jak wczesna wspólnota, w modlitwie, poście i misji, rozeznanie stawia pytania i wydobywa strefy komfortu, a także spokój i zaufanie do Pana.
- Konieczne jest życie z Ducha, odzwierciedlanie Boga, nadawanie nowego sensu życiu kościelnemu i określanie nowego i konkretnego kierunku, jaki chce obrać Konferencja, w taki sposób, aby przyniósł on zauważalne światło w różnych sferach kraju.

Nawrócenie indywidualne i wspólnotowe

- Duch Święty wzywa także do nieustannej samokrytyki i nawrócenia na poziomie osobistym, wspólnotowym, instytucjonalnym, duszpasterskim i misyjnym, aby uwolnić się od tych więzów, które utrudniają zakładanie i przekazywanie synodalności, w której przede wszystkim biskupi muszą otrzymać stałą formację.
- Trzeba z pokorą uznać pracę i zaangażowanie świeckich, przewyższając autoreferencyjność i klerykalizm, formując i umacniając ich w wierze i przekonaniu teologicznym, aby mogli ewangelizować m.in. scenariusze polityki, edukacji, zdrowia i prawodawstwa.
- Wreszcie należy pracować nad procesem konwersji, który pozwoli na przejście z Konferencji Episkopatu do Konferencji Eklezjalnej.

Chodzić razem jako Kościół

- Wzrastanie w komunii eklezjalnej z papieżem, Kościołem latynoamerykańskim, kolumbijskim i lokalnym, życiem konsekrowanym i osobami uczestniczącymi w wierze, unikając izolacji, pracy indywidualnej, zaabsorbowania sobą i intymizmu.

- Synodalność w Kościele zakłada poznanie i dzielenie się bogactwami każdej prowincji w sposób wyartykułowany, ze skuteczną pomocą między pasterzami, kapłanami, diakonami, zakonnikami, ruchami apostołskimi i wiernymi, szanując charyzmaty i doceniając różnice.
- Ważne jest zachęcanie świeckich do udziału w życiu i misji Kościoła zgodnie z ich własną tożsamością, a także w organach decyzyjnych akcji ewangelizacyjnej.
- Istnieje również potrzeba promocji diakonatu stałego poprzez doskonalenie formacji w tej posłudze.

Chodzenie z innymi

- Na zewnątrz ważne jest zacieśnienie relacji z tymi, którzy współdziałają w państwie, społeczeństwie, gospodarce, kulturze, polityce i wspólnym domu.
- Istnieje pilna potrzeba otwarcia przestrzeni dla młodych ludzi, przede wszystkim dla tych, którzy identyfikują się z Kościołem.
- Konieczne jest powiązanie akademii z pracą duszpasterską, aby wzmocnić scenariusze dialogu i słuchania.
- Papież wzywa do dawania świadectwa zachęty i nadziei, przyjmując braci i siostry, którzy oddalili się od procesów ewangelizacji.

Być świadkami i misjonarzami

- Paradygmatem Kościoła jest misyjność, a kiedy kroczy on razem w synodalności, rozumie znaczenie bycia uległym na oświecenie Ducha Świętego, aby rozeznac jak przejść od doktryny do rzeczywistego życia Ewangelią.
- Musimy zawsze iść dalej, poprzez głos zachęty do siebie nawzajem.
- Autorytet moralny biskupów w zakresie formowania kapłanów, seminarzystów, duszpasterzy i świeckich jako uczniów misyjnych w synodalności musi wychodzić od osobistego przekonania, od stylu życia, który mówi sam za siebie.
- Duch Święty zaprasza do "nawrócenia misyjnego", z gotowością i świadomością, aby odczytać się tego, co konieczne i nabyć inne umiejętności, które umożliwiają komunikację i połączenie z ludźmi współczesnymi, otwierając drogi do odważnego podejścia do nowych

terytoriów i społeczności, wchodząc w ich realia, pokonując nieuzasadnione lęki i ostrożności.

- Trzeba wnieść zapał misyjny pośród cierpiących, wychodząc na spotkanie naszym braciom i siostram, z większą ufnością w Pana, w opatrność i w skuteczne działanie Ducha Świętego.

Być budowniczymi Królestwa

- W tym kraju, tak przesiąkniętym DNA przemocy, trzeba z pasją umacniać wartości Ewangelii, aby nadal posuwać się naprzód w budowaniu lepszego świata, z postawą krytyczną i proaktywną, w oparciu o itinerarium nakreślone przez papieża Franciszka.
- Oznacza to przejście od jednorazowych wydarzeń do procesów wiary, z przekonaniem o mocy zbawienia jako gwarantem duchowości osobistej i ministerialnej, przekształcenie planów duszpasterskich i map drogowych z Ewangelii, w odpowiedzi na rzeczywistość dzisiejszego świata.
- Jest to również wezwanie do komunii między diecezjami, regionami i prowincjami, aby rozważyć ewentualną restrukturyzację, artykułując usługi na poziomie krajowym i między diecezjalnym, dzieląc się doświadczeniem i szukając w sposób jednolity prawdy, sprawiedliwości i pokoju, wyjaśniając i rozwiązując różne problemy Kościoła, poczynając od nadużyć wobec nieletnich.
- Trzeba wreszcie z większym zaangażowaniem i determinacją tworzyć małe wspólnoty, które są komórkami życia chrześcijańskiego.

Francisco Niño Súa, aby zajęli miejsce na scenie w celu podjęcia dialogu na temat powyższej syntezy. Biskup Franciszek przedstawił trzy pytania do dialogu: jakie było najważniejsze doświadczenie synodalne w każdym z regionów; który z etapów jest najbardziej decydujący; jakie wyzwania dla synodalności wynikają z konsultacji oraz jaki jest najważniejszy krok w procesie synodalnym.

Jakie było najważniejsze doświadczenie synodalne w każdym z regionów?

- Komunia jest podkreślana jako nowy styl przeżywania Kościoła, słuchania najpierw Boga, potem wśród duszpasterzy i wreszcie przeniesienia tej dynamiki do diecezji.
- Wzmocnienie spotkania przez prowincje kościelne, co zwiększyło głębołą i szczerą sympatię, z której biskupi nauczyli się słuchać siebie nawzajem, a to

wytworzyły braterskie więzi wsparcia i solidarności.

Który z etapów jest najbardziej decydujący?

- Trzeba postawić na ewangelizację opartą na osobistym spotkaniu z Jezusem Chrystusem.
- Nawrócenie duszpasterskie jest zadaniem permanentnym.
- W każdej jurysdykcji kościelnej należy dokonać bardzo wyraźnego wyboru w zakresie inicjacji chrześcijańskiej i katechezy o inspiracji katechumenalnej.
- Pozostałe zadania: współpraca między prowincjami, dzielenie się, ujednoczenie kryteriów, wzajemna pomoc, słuchanie ludu Bożego i prezbiterium.

Jakie wyzwania dla synodalności wynikają z konsultacji?

- Słaba formacja eklesjologiczna i synodalna kapłanów, osób zakonnych i świeckich.
- Ruchy, które wyłoniły się z doktryną skupioną na rygorystyce moralnym.
- Wspieranie duchowości synodalnej i nawrócenia w celu upodobnienia się do tego, czego chce Pan Jezus.
- Dostarczenie scenariuszy słuchania dla otwartości na dialog z kapłanami, zakonnikami, świeckimi, innymi wyznaniem chrześcijańskimi, zróżnicowanymi populacjami itp.
- Pozwólmy Duchowi Świętemu działać, abyśmy byli znakami komunii i uczestnictwa.
- Tworzenie przestrzeni motywujących dzieci i młodzież.
- Rewizja procesów ewangelizacyjnych, pozycja i rola świeckich, to pilne zadania w jurysdykcjach kościelnych.
- Jest wezwanie do bycia świadkami i nosicielami nadziei.
- Nie powinniśmy się bać nowych doświadczeń, które przynosi duch synodalności.

XIII ZGROMADZENIE PLENARNE EPISKOPATU
5-8 lipca 2022 r.

- 6 lipca 2022 r. biskupi w konsensusie wyrazili wdzięczność za wielką radość przeżywania tego historycznego momentu synodalności, bezprecedensowego w Kościele kolumbijskim, jak również za wspaniałe doświadczenie interakcji w małych grupach 5 lipca 2022 r., co pozwoliło im wyrazić się z wielkim rozmachem i pewnością siebie, co nadaje wielką świeżość Konferencji Episkopatu, nie pomijając faktu, że włączenie wszystkiego, co zostało wyrażone w opracowywaniu syntezy, będzie bardzo złożone.
- Identyfikują, że jest to nowy styl bycia Kościołem, powtarzając uwagę papieża Franciszka, że poza napisaniem dokumentu rozpoczęło się generowanie nowej kultury pracy, modlitwy, świętowania i rozwoju misji w komunii, nie tylko wśród biskupów, ale z całym Ludem Bożym, którzy stanowią Ciało Chrystusa, otwierając drzwi dla tych, którzy chcą wejść, odkrywając w ten sposób na nowo plan ewangelizacji na poziomie uniwersalnym, przechodząc od "ja" do "my", oddając dary i charyzmaty udzielone przez Ducha Świętego na służbę wspólnoty kościelnej.
- Dodali, że bardzo pozytywne jest dostrzeżenie, że ogólnie istnieje wielka wierność doktrynie, chociaż wyjaśniono, że ze względu na pilność wyznaczonych dat, konieczne jest rozszerzenie konsultacji na tych, którzy odeszli i na tych, którzy należą do różnorodności wiary, aby otrzymać inne elementy, które jeszcze bardziej wzbogacą sprawowanie Kościoła.
- Przepelnienie, do którego Papież zaprosił na Synodzie w Amazonii, gdy wskazał wąskie gardła, jest teraz konieczne we wszystkich wyzwaniach Kościoła kolumbijskiego, na przykład w dziedzinie ministerialności, która wymaga większej głębi i poświęcenia.
- W świetle punktu 33 adhortacji apostolskiej *Evangelii Gaudium* stwierdzono, że pilną sprawą jest ewangelizacja i oczyszczenie pobożności ludowej, ponieważ z jednej strony w pandemii parafianie zadawali sobie pytanie: "Czy w tym roku będzie Wielki Tydzień?" utożsamiając go z procesjami i innymi aktami pobożnymi; a z drugiej strony zauważono, że w różnych regionach istnieje wyraźna skłonność do kultu i sakramentalności.
- Są głęboko zaniepokojeni niektórymi bardzo powtarzającymi się klakierami, takimi jak potrzeba włączenia głosu osób konsekrowanych w życie diecezjalne i odwrotnie; wyraźny klerykalizm; nadużycia wobec nieletnich, władzy, sumienia, lekceważące traktowanie niektórych kapłanów wobec wiernych, którzy nie tylko odchodzą od Kościoła, ale zabierają ze sobą wielu innych; brak umiejętności wypowiedzenia się przez świeckich, co staje się wyzwaniem w zakresie intensywnej pracy nad uświadomieniem

im ich roli.

- Patrząc w przyszłość na Synod, który odbędzie się w 2023 r. i na obchody 2000 lat odkupienia w 2033 r., kolejnym wielkim wyzwaniem jest określenie, w jaki sposób seminarzyści mają być przygotowywani w aktualnym języku nowych technik, aby stali się kapłanami prawdziwie ewangelizującymi dzieci, młodzież i ludzi młodych, którzy są najbliższą przyszłością ludzkości.
- Jest jasne, że choć synod w 2023 roku nie odpowie na wszystkie kwestie poruszone w tej konsultacji, to jednak to, czego Kościół szuka, to wzmocnienie tej partycypacyjnej podróży, która wzbudziła wiele obaw.
- Metoda "widzieć, osądzać i działać", stosowana przez długi czas w Konferencji Episkopatu w celu zajęcia się rzeczywistością, koncentrowała się na oczach, organie, do którego nawiązuje kilka fragmentów Pisma Świętego; natomiast synodalność zaprasza do ćwiczenia zmysłu słuchu, artykułując cztery elementy: "słuchać, rozeznawać i świętować, aby przemieniać".

W rozeznawaniu, jakie są głosy Ducha w obecnej sytuacji, odkryto potrzebę uświadomienia Ludowi Bożemu chrztu, który czyni go uczestnikiem potrójnej kondycji Jezusa: proroka słuchającego Słowa; kapłana, celebrującego i uznającego dar zbawienia poprzez działanie Ojca Niebieskiego w historii ludzkości; oraz pasterza, który motywuje przemianę we wspólnocie, której podstawową osią jest ewangelizacja.

- Proponuje się rozważyć możliwość kontynuowania słuchania w jurysdykcjach w drugim semestrze, przy motywacyjnej pomocy wikariuszy duszpasterskich i zespołów diecezjalnych.
- Zaproponowano także pogłębienie pracy duszpasterskiej na poziomie krajowym, w której nie tylko to, co proponują biskupi i/lub ich sekretarze, ale także to, co proponuje Kościół w ogóle, w perspektywie pierwszego kolumbijskiego zgromadzenia kościelnego.

Ważne jest, aby wziąć pod uwagę przekrojowe kierunki wykonanej wartościowej pracy:

- Coraz bardziej umacniać **duchowość** komunii, ministerialności, uczestnictwa i misji, na wzór Maryi, kobiety ucznia i misjonarki, uległej podszeptom Ducha Świętego.
- Wzmocnienie procesów **ewangelizacyjnych** w tym "chodzeniu razem".
- Pełnić rolę światła świata w całym społeczeństwie poprzez **miłosierny** Kościół.